

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 07 maja 2014 roku oskarżony A. L. i M. D. przebywali w K. na ulicy (...). Oskarżony załatwiał swoją potrzebę fizjologiczną natomiast M. D. pozostawała w samochodzie należącym do oskarżonego marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Samochód był tak na drodze zaparkowany, że uniemożliwiał przejazd innym użytkownikom drogi. Około godziny 21:00 – 21:15 w ulicę tę skręcił J. C. prowadzący samochód osobowy w kierunku miejscowości C.. Podróżował wraz ze znajomą I. D.. Wjeżdżając w ulicę (...) mocno zahamował i zatrzymał swój pojazd w odległości około 2-3 metrów za pojazdem oskarżonego. W tym czasie z prawej strony zaparkowanego samochodu - na lewą przechodził oskarżony A. L., podparł się, a chód jego był niepewny. J. C. opuścił swój samochód, podszedł do oskarżonego i zapytał oskarżonego czy wszystko w porządku, po krótkiej wymianie zdań nabral podejrzania, że oskarżony może być nietrzeźwy. Widząc, że oskarżony zsiada za kierownicę pojazdu, poprosił o to, by nie prowadził auta w takim stanie. Oskarżony odparł, że sobie poradzi, po czym uruchomił silnik i przemieścił się do przodu, przy czym drzwi samochodu od strony kierowcy były niedomknięte.

J. C. widząc, że oskarżony odjeżdża doskoczył do jego auta, sięgnął po kluczyki, zgasił silnik i wyjął kluczyki ze stacyjki.

Następnie zadzwonił po policję. Po około 10 minutach przyjechała policja i wykonała czynności z oskarżonym.

Oskarżony A. L. znajdował się w stanie nietrzeźwości wykazanej badaniami, I badanie 0,77 mg/l II badanie 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

W dniu 07 maja 2014 roku oskarżonemu zostało zatrzymane prawo jazdy.

/dowód:

- protokół badania, k – 2
- protokół zatrzymania, k - 6
- zeznania świadka J. C., k – 125-126, 9, 85-86, 90-91
- zeznania świadka I. D., k – 10
- zeznania świadka S. Z., k – 131-132, 36-38
- zeznania świadka J. L., k - 127

Oskarżony A. L. był dotychczas niekarany sądownie. Legitymuje się wykształceniem zawodowym. Prowadzi własną działalność gospodarczą z dochodem 1.500 złotych miesięcznie. Jest żonaty, ma dwoje dzieci w wieku 25 i 19 lat.

/dowód:

- dane o osobie, k - 94
- karta karna k – 14/

Z opinii sądowno – psychiatrycznej wynika, że oskarżony nie jest upośledzony umysłowo i nie wykazuje zaburzeń psychotycznych. Stwierdzono u A. L. objawy uzależnienia od alkoholu. W okresie obejmującym zarzut oskarżony znajdował się w stanie zwykłego upicia alkoholowego. Brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności A. L. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu w rozumieniu art. 31 par. 1 czy 2 k.k. Nie ma też podstaw do kwestionowania

jego poczytalności w toku toczącego się postępowania karnego aktualnym stanie zdrowia oskarżony jest zdolny do stawania przed Sądem, składania wyjaśnień i odbywania ewentualnie kary.

/dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna, k – 78-80/

Oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że usiadł za kierowania swojego samochodu, usiadł na miejscu kierowcy chcąc odblokować blokadę, którą ma zamontowaną w lewarku. Miał zamiar udostępnić swoje auto mężczyźnie, by ten zjechał z ulicy na pobocze na tyle, by mógł swobodnie przejechać swoim samochodem. O tym miał powiedzieć temu mężczyźnie. Kluczyki tkwiły w stacyjce, miała je tam włożyć jego żona. Dalej wyjaśnił, że mężczyzna ten próbował wyjąć kluczyki ze stacyjki, natomiast on sam je wyciągnął i mu je dał. Oskarżony wyjaśnił, że nie miał zamiaru, by odjechać tym samochodem. Oskarżony wyjaśnił, że, pomimo iż był wypity jest pewien, że nie jechał tym samochodem nawet kilku metrów. Zaprzeczył także, aby uruchomił silnik. Następnie w obecności policjantów zadzwonił po żonę, by przyjechała w to samo miejsce gdzie go zostawiła.

Przed Sądem oskarżony wyjaśnił, że nie prowadził auta i że nie przyznaje się do popełnienia. Przed Sądem wyjaśnił zbieżnie z relacją przedstawioną w postępowaniu przygotowawczym.

/dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k – 16-19, 123-125/

Sąd zważył, co następuje.

Wina i sprawstwo oskarżonego w zarzucanym czynie zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości. Wina oskarżonego jawi się w tym, że mając pełną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i mając pełną zdolność rozpoznania jego znaczenia nie dał posłuchu normom prawnym i złamał obowiązujący porządek prawny.

Sprawstwo zaś oskarżonego w zarzucanym czynie wynika z dowodów zebranych w sprawie.

Kluczowe znaczenie dla ustalenia stanu rzeczy miały zeznania świadków w osobach J. C. i I. D.. Te osoby od początku postępowania zeznały w sposób zbieżny o sytuacji zastanej na miejscu zdarzenia. Wskazały, że zachowanie mężczyzny, którym okazał się potem być oskarżony wzbudziło ich podejrzenie, że może to być nietrzeźwy kierujący. J. C. natychmiast podjął interwencję, dopytując oskarżonego, czy ten potrzebuje pomocy. Świadkowie dalej zeznali, że oskarżony odmówił pomocy i usiadł na fotelu kierowcy w samochodzie V. (...), który stał tam zaparkowany. J. C. prosił oskarżonego, by w takim stanie nie prowadził, lecz ten podtrzymywał, że sobie poradzi. Następnie oskarżony uruchomił silnik i przemieścił się samochodem do przodu, wtedy też J. C. doskoczył do tego samochodu i wyjął kluczyki ze stacyjki uniemożliwiając oskarżonemu kontynuowanie jazdy. Wezwani na miejsce zdarzenia funkcjonariusze policji przeprowadzili badanie oskarżonego na zawartość alkoholu, z wynikiem I badanie 0,77 mg/l II badanie 0,71 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Świadkowie Ci nie znali oskarżonego, od początku postępowania zeznawali w sposób zgodny i kategorycznie podtrzymali, że oskarżony wówczas uruchomił silnik samochodu i ruszył nim kierunku jazdy - do przodu. Świadków relacja jest wiarygodna, nie mają te osoby żadnego bowiem powodu, by kłamliwie zeznawać przed Sądem, fałszywie obciążając oskarżonego o niezgodne z prawem zachowanie.

Z kolei oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, wyjaśnił, że nie prowadził auta. Wyjaśnił, że jedynie wsiadł do niego, by odblokować zabezpieczenie w nim zamontowane, by świadek mógł jego auto przestawić.

Wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, różnią się od treści zeznań świadków, którym Sąd nadał walor prawdziwości. Nieprawdziwe jest twierdzenie oskarżonego, że jedynie wsiadł do samochodu, by odblokować jego

blokadę oraz to, że miał ten samochód przeparkować świadek J. C.. Te wyjaśnienia w ocenie Sądu są nieprawdziwe i zmierzają jedynie do uwolnienia się oskarżonego od odpowiedzialności karnej. Przecież J. C. sugerował, by oskarżony w takim stanie nie prowadził samochodu i sam zaproponował oskarżonemu, że przestawi jego auto, lecz w odpowiedzi od oskarżonego usłyszał, że nie ma takiej potrzeby, bo sobie poradzi, po czym usiadł za kierownicę samochodu, uruchomił silnik i ruszył do przodu.

W sprawie zeznania składała także żona oskarżonego D. L., lecz nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, toteż do ustalenia stanu rzeczy Sąd nie wykorzystał jej zeznań. Z kolei świadek M. D. jest znajomą oskarżonego i w ocenie Sądu przedstawiła wersję korzystną dla oskarżonego, jednocześnie niezgodną z zeznaniami świadków, którym Sąd dał wiarę.

Tym samym Sąd odmówił jej zeznaniom wiarygodności, uznając, że zmierzały do uwolnienia oskarżonego od odpowiedzialności karnej.

Funkcjonariusze policji S. Z. i J. L. także na miejsce zdarzenia przybyli po całym zajściu i przekazali w toku postępowania relację, którą usłyszeli od osób zastanych na miejscu zdarzenia.

Pomocne w ustaleniu stanu rzeczy były dowody z dokumentów, a to przeprowadzonego badania na zawartość alkoholu, opinii sądowo – psychiatrycznej i danych o osobie oskarżonego obrazujących jego sytuację życiową, rodzinną i zawodową.

Na bazie tak ustalonego stanu rzeczy, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia występku z art. 178 a § 1 k.k. Oskarżony bowiem wypełnił swoim zachowaniem znamiona tegoż przestępstwa. Prowadził bowiem w dniu 07 maja 2014 roku na ulicy (...) samochód osobowy V. (...) o numerze rejestracyjnym OK. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości. Wprawdzie samochód ten w takim stanie prowadził na krótkim odcinku drogi – ale w ocenie Sądu wyłącznie z powodu powstrzymania go od kontynuowania jazdy przez świadka J. Czech. Oskarżony przecież na sugestię świadka, by nie prowadził samochodu w takim stanie – odrzekł, że sobie poradzi po czym wykonał wszystkie czynności zmierzające do opuszczenia miejsca zdarzenia.

Uwzględniając powyższe, Sąd uznał oskarżonego za winnego dopuszczenia się występku z art. 178a § 1 kk opisanego w części wstępnej wyroku, a na podstawie przytoczonego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 dziennych stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Ponadto Sąd stosując art. 42 § 2 kk i art. 39 pkt 3 kk orzekł w stosunku do oskarżonego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Dodatkowo, przy zastosowaniu przepisu z art. 49 § 2 kk zobowiązano oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wymierzając karę Sąd opierał się na wskazaniach płynących z art. 53 kk – wyrażających się zarówno w dyrektywie prewencji indywidualnej jak i generalnej w jej znaczeniu pozytywnym. Nie bez znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia pozostawał także fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego. Ukształtowana w ten sposób kara osiągnie zdaniem Sądu cele wychowawcze i zapobiegawcze w stosunku do osoby oskarżonego, jak również te związane z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd przy wymiarze kary miał do wyboru orzeczenie kary pozbawienia wolności, ograniczenia wolności lub grzywny. W ocenie Sądu sankcja w postaci kary pozbawienia wolności orzeczona jako bezwzględna byłaby nieadekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu jak również jego stopnia zawinienia. Z drugiej strony zastosowanie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie odniosłaby w ocenie Sądu założonego skutku wychowawczego. Ostatecznie uwzględniając w szczególności obecne możliwości zarobkowania oskarżonego właśnie kara grzywny wydaje się być bardziej celowa niż trzecia z możliwych do orzeczenia - kara ograniczenia wolności. Dolegliwość wymierzonej kary przejawiająca się w konieczności uiszczenia przez R. P.

grzywny właśnie w takiej wysokości przyczyni się zdaniem Sądu do jego resocjalizacji zapobiegając powrotowi do kolizji z normami prawa karnego. Kara ta utwierdzi także społeczeństwo w przekonaniu, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje. Ponadto, wymierzona kara grzywny będzie dostateczną uciążliwością dla sprawcy przestępstwa tym bardziej, że orzeczono wobec oskarżonego również środki karne.

Sąd orzekając środek karny w postaci obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, zastosował się do treści art. 42 § 2 kk, gdyż oskarżony kierował samochodem osobowym znajdując się w stanie nietrzeźwości i został skazany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji jako uczestnik ruchu. Okres, na który orzeczono powyższy środek karny jest zdaniem Sądu wystarczający do wypełnienia funkcji zapobiegawczej wobec oskarżonego, a przez pozbawienie oskarżonego możliwości uczestniczenia w ruchu drogowym w takim czasie spełni funkcję prewencyjną.

Korzystając z tego rodzaju środka karnego Sąd miał na względzie przede wszystkim czas i miejsce zdarzenia oraz wykazany stan nietrzeźwości oskarżonego. Wskazane niezbitcie uzasadnia brzmienie zakazu nałożonego w przedmiotowym orzeczeniu, a jego dotkliwość powstrzyma w ocenie Sądu popełnienie przez niego kolejnego występku w przyszłości.

Kierując się dyrektywą płynącą z treści art. 63 § 2 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia 07 maja 2014r. do dnia 19 lutego 2015 roku. Mając w szczególności na celu zwiększenie oddziaływania na sprawcę Sąd zobowiązał oskarżonego do spełnienia świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych na rzecz Fundacji wskazanej w orzeczeniu. W ocenie Sądu, taki środek karny pozytywnie wpłynie także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto, kierując się art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe. W konsekwencji powyższych rozważań orzeczono jak w sentencji niniejszego wyroku.

Zarządzenia:

1. odnotować uzasadnienie
2. odpis wyroku i uzasadnienia doręczyć obrońcy oskarżonego
3. kal. 14 dni od doręczenia